

σαν, ὁ δὲ ἄνευ διπλώματος διδάσκαλος τῆς ὁκουενακατικῆς μοὶ ἔδωκεν εὐθὺς πρὸς ἐκμάθησιν κατάλογόν τινα λέξεων ἀναγκαίων εἰς τὰ χρεωδέστερα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνάγκη τῆς συνεννοήσεως ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀρέσκειν... εἰς ποῖον! τὸ ἐννοήσατε ἤδη· εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὡραίαν, εἰς τὴν θεϊαν *Δρόσον τῆς Πρωΐας*.

»— *Pas de bêtises. mon garçon,* μοὶ εἶπεν ὁ *Labsolu* ζητῶν ἐν τοῖς θυλακίσις τοῦ χειλιδονοῦρου του ρινόμακτρον, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν μὴ ὑπάρχον πλέον. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται φρόνησις. Ὁ πρωθυπουργὸς Τουρουρού (ὅπερ ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς νήσου σημαίνει ὁ *ἔχων μεγάλη ὄτα*) θέλει νὰ νυμφεῖθῃ τὴν ἡγεμονίδα, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ σᾶς φονεύσῃ ἂν ἀνακαλύψῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά σας. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν ν' ἀποκτήσῃτε τὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως καὶ νὰ καταστῇτε ἀναγκαῖος αὐτῷ *par quelque art d'agrément. Voyons, que savez vous faire* :

»— Ἐγώ;... τί νὰ σᾶς εἶπω;... γνωρίζω τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἀλγεβραν, τὴν ἐξαγωγήν τῶν ριζῶν.

»— *Comment;... des racines?...* *Seriez-vous horticulteur* ;

»— Ὅχι, ὀμιλῶ περὶ τετραγωνικῶν καὶ κυβικῶν ριζῶν.

»— Ah, ah, je vois... ou blutôt je ne vois pas εἰς τί δύνανται ταῦτα νὰ σᾶς χρησιμεύσωσι. Τί ἄλλο;

»— Ἐκάμα τὰς κλασικὰς σπουδὰς μου εἰς τὸ γυμνάσιον· ἐμελέτησα τὸν Κορινθίων Νέπωτα· συνέθετον ἄλλοτε καὶ διστιχα λατινικά, θὰ ἡδυνάμην δὲ τοῦτο καὶ τώρα ἂν εἶχον λεξικόν τι διὰ τὰς μακρὰς καὶ τὰς βραχείας.

»— Καλὰ, ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα βιβλιοπῶλαι δὲν ἔχουσι τοιαῦτα, εἶπεν ὁ *Labsolu* μετ' ἀστεϊσμοῦ. Ἄν ἐγνωρίζετε χορόν... Ἐγὼ ἐγῆρασα ἤδη καὶ θὰ ἡδύνασθε νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃτε· τί λέγετε;

»— Σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν κατάρθωσα ποτὲ νὰ μάθω οὔτε συρτόν.

»— *Diablo...* Ἀλλὰ δὲν πειράζει... *on finira par trouver quelque chose!*

» Ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐργαζόμεν ἡμεροῦς. Διηρχόμεν τὰς ἡμέρας πλησίον τοῦ *Labsolu*, ἀγαθὸ ἄνθρωπον, *malgré les blagues*, καὶ ἐγονυπέτουν καθημερινῶς πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ μονάρχου Οὐρουτουκτοῦ.

» Ἡ αὐλὴ ἐξήρχετο σχεδὸν καθ' ἡμέραν πρὸς θήραν ἢ πρὸς ἀλιεῖαν. Ἐγὼ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ συμμετέχω τῆς τελευταίας ταύτης διασκεδάσεως, καὶ ἐδίδαξα τοὺς νησιώτας τὴν χρῆσιν τοῦ δικτύου, ἣν ἡγνούσαν, μεταχειριζόμενοι ὡς τότε τὸ ἀγκιστρον.

»— *Voilà qui est bien* ; ἔλεγε θαυμάζων ὁ *Labsolu*. Ἐξακολουθεῖτε νὰ πολιτεύηται τοὺς ἀγρίους τούτους, γίνετε ἀναγκαῖος, καὶ *nous sommes à cheval*. Ἄ! ἂν εἶχον μαζὺ μου *les ingrédients de ma fameuse pommade*, ὅτε ἡ μοῖρα μ' ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῶν ἀνθρωποφάγων τούτων, τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ Ὀκουενακάτη θὰ ἦτο μεταβεβλημένη εἰς μικροὺς Παρισίους. *et moi j'en serais le maire, ou mieux encore!*

»— Παρηγορήθητε! Ὑπῆρξατε σύζυγος τῆς βασιλομήτορος...

»— Ἄ! ναι, *mari de la main gauche!* Ἡ *χαρίεσσα Νεφέλη τῆς Δύσεως* ἦτο ἡ πλέον ιδιότροπος γυνὴ τοῦ κόσμου *fantasque volontaire, jalouse... oh! mais jalouse comme un négresse*. Φαντάσθητε ὅτι ἡμέραν τινὰ ἤθελε νὰ μοὶ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ὀνύχων διὰ νὰ μὴ βλέπω τὸ κάλλος τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς τῆς. *Car, il parait que je m'étais oubliée à en regarder nne trois minutes de trop*.

»— Καὶ ἐκείνη;...

»— Ah! *la pauvre femme, c'est qu'elle avait des yeux elle aussi*, ἀπήντησεν αὐταρέσκως ὁ *Labsolu*.

» Νύκτα τινὰ, ἐνῶ κατὰ τὴν συνήθειάν μου ἐκαθήμην ρεμβάζων ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς θύρας τῆς ἡγεμονίδος, χεῖρ τις ἐστηρίχθη ἡσυχῶς ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ ἦσθάνθη ὥσπερ φλόγα διαρρέουσιν τὸ αἷμά μου. Ἦτο ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας*. Πῶς εἶχε μάθει τὰς νυκτερινὰς μου ἐπισκέψεις; μήπως καὶ αὐτὴ, μὴ δυναμένη νὰ κοιμᾶται, ἤρχετο νὰ ρεμβάσῃ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης;

» Ἡ ἡγεμονὶς ἐσίγα, ἀλλ' οἱ κυανοὶ καὶ βαθεῖς ὡς ἡ θάλασσα ὀφθαλμοὶ τῆς ὠμίλουν οὐρανίαν τινὰ γλῶσσαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐδραξάμην τῆς χειρὸς τῆς μεταξὺ τῶν ἐμῶν, καὶ τὴν ἔφερον πρὸς τὰ χεῖλη μου. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον, ἀλλὰ ὑπῆρξε μακρόν... Τί εἶπεν ἡ χεῖρ ἐκείνη εἰς τὰ χεῖλη μου; τί τὰ χεῖλη εἰς τὴν χεῖρα;...

» Ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* δὲν ἐγνωρίζε τὴν σοφὴν τέχνην δι' ἧς Εὐρωπαϊαί τις, καίπερ ἀγαπῶσα, λεπτύνει καὶ αὐξάνει μέχρι τετάρτης δυνάμεως τὸ πάθος τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Μὲ ἡγάπα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κρύψῃ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μοὶ ἐξέφρασαν τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς τὸν ἐσφράγισαν διὰ τῶν λέξεων ἐκείνων, αἵτινες εἰς οἰανδὴποτε γλῶσσαν τῆς ὑψηλοῦ εἶναι τὸσον γλυκεῖαι.

» Ἡξεύρετε πῶς λέγεται *σ' αγαπῶ* ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς Ὀκουενακάτης; — *O cuen sini*. Ὀκουενακάτῃ σημαίνει *ἐρασμία νήσος*. Ἡ φράσις αὕτη ὡραιότατη ἐν πάσῃ γλώσσῃ διὰ τὸ ἐκφραζόμενον μᾶλλον ἢ διὰ τὴν ἡχὴν τῆς, εἶναι γλυκυτάτη ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς Ὀκουενακάτης. Δύναμαι νὰ σᾶς ὀμιλήσω *ex protesso*, ἐπειδὴ ἔμαθα νὰ τὴν προφέρω ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις. Ὁ Ἀγγλος λέγει: *I love you*, ὁ Πελωνὸς *cocham ce*, ὁ Οὐγγρος *szeretlet*, ὁ Ἀραβ *bahebec*, ὁ Ἰσπανὸς *yo te quiero*, ὁ Γάλλος *je t'aime*, ὁ Ἕλλην *σ' αγαπῶ*. Ἀλλ' ἐγὼ, ὁ γέρον πλοίαρχος Δοδερό, θὰ προτιμῆσω παντοτε τὸ γλυκύτατον ἐκεῖνο «*O cuen sini*», ὅπερ μοὶ ἐψιθύρισεν ἡ ὡραία *Δρόσος τῆς πρωΐας*, ὅτε μὲ ἀπεχαίρετιζε θέτουσά μοι ἡδῶς τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας περὶ τὸν λαιμόν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Εἰς τὴν Κοῦβαν οἱ δούλοι εἶναι ὑπὲρ-ταί προσκεκολλημένοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, καὶ αἱ κατὰ καιροὺς στάσεις ἐν τῷ μαργαρίτῃ τούτῳ τῶν ἰσπανικῶν κτήσεων, δὲν ἐγείρονται κατὰ τῶν κυριῶν των, ἀλλὰ κατὰ τῶν κατακτητῶν των, οἵτινες τοὺς καταθλίβουσι διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων φόρων καὶ καταστρέφουσι καὶ κυρίους καὶ δούλους.

Ὁ μαρκήσιος ἐζῆ ἐκεῖ, ὡς ἐν μέσῳ οἰκογενείας, ἧς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς εὐδαίμων καὶ ἀμέριμνος, μεταξὺ τοῦ διακαοῦς ἔρωτος τῆς Μερσεδὲς καὶ τῶν χαρίτων τῆς Μαρίας, χαρίτων, αἵτινες ἠῤῥανον καθόσον ἐμεγάλωνε καὶ καθίσταντο ὁσημέραι καταφανέστεραι.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῇ νάρκῃ τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, ἥτις τὸν περιέβαλεν ὡς ὁ καυστικός τῆς νήσου ἥλιος, ἐλησμώνησε πᾶσας τὰς θλίψεις του, ὅπως ἐλησμώνησεν ἡδὴ τὴν Γαλλίαν τοὺς Ροζενδάλ καὶ τὴν Ματθίδην.

Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν μέγαν τῆς Ἀθάνας τραπέζιτην.

Καὶ βαθμηδόν, διὰ σατανικῆς ἐπιτηδεότητος, ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαθότης τοῦ Μορέλ τὸν κατέκτησε καὶ κατέστη ἐμπιστος αὐτοῦ καὶ φίλος.

Ἐσφαλλὲ καὶ ἐκτὸς τούτου, παραδεδομένος εἰς τὴν νάρκην του, δὲν ἐσπένδεν ἀμέσως, νὰ ἀσφαλίσῃ ἐκείνην, ἣν ἡγάπα δι' ἔρωτος μοναδικοῦ καὶ ἀπολύτου.

Ἀλλὰ δὲν προέβλεπε τὸ τέλος τῆς εὐτυχίας του.

Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀθάναν, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν ὀλέθριον φίλον του.

Εἰς τὴν σκιάδα τῶν ἰνδοκαλάμων, ἡ κοίμωμένη νεανὶς ἤνοιξε τοὺς μεγάλους βαθυκυανούς ὀφθαλμούς τῆς προσηλωσάσα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς.

Ἐλαφρὸς θόρυβος ἔππων ἢ ἡμιόνων, θόρυβος τροχῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἠκούσθη τότε.

Ἦτο ἄμαξα ἐξευγμένη εἰς ζεύγος ἔππων ἐχόντων τὰς κνήμας νευρώδεις καὶ τὴν χαίτην κυματώδη, καλπαζόντων δὲ ὡς ἔπποι τῶν ἱπποδρομίων.

Ἦτο εἶδος *Βικτωρίας* μὲ πολὺ ὑψηλοὺς τροχοὺς.

Φθάσασα εἰς τὸ ὕψος τῆς σκιάδος τῶν ἰνδοκαλάμων, ἡ ἄμαξα ἔστη, καὶ κατελθόντος τοῦ μαρκησίου, οἱ ἔπποι διηυθύνθησαν εἰς τοὺς σταύλους τοὺς κεκαλυμμένους ὑπὸ πυκνοῦ φυλλώματος.

Ὁ μαρκήσιος Φρειδερίκος δ' Ἀρτάν ἦτο

ὡς καὶ ἐν τῇ νεότητί του, πάντοτε κομψὸς καὶ εὐγενής. Ὀλίγον εἶχε μεταβληθῇ.

Ἦτο πάντοτε ὁ μέγας ἄρχων, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ παρισινὸς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἰσπανός, ἀμέριμος καὶ γενναῖος, τρυφερός καὶ ἀγαθὸς ἄμα, ἀλλὰ καὶ ἀσθενής καὶ εὐένδοτος.

Ὁ χαρακτήρ του ἦτο εὐκαμπτος, ὅπως καὶ τὸ βᾶδισμα αὐτοῦ.

Τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα ἐκλινεν ὀλίγον ὡς ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος στάχυς.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου εὐρίσκοντο αἱ δύο γυναῖκες, ἐρρίφθη ἢ μάλλον ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ὅπου ἡ Μαρία ἀνεπαύετο πρὸ μικροῦ καὶ διὰ νεύματος τὴν ἐκάλεσε.

Ἄμα τοῦ θορύβου τῆς ἀμάξης ἀκουσθέντος, ἡ νεάνις εἶχεν ἐγερθῇ, καὶ ἀνελθοῦσα τὰς βαθμίδας κλίμακος ἀγούσης εἰς ἐξώστην, ἐβλεπεν ἐκεῖθεν τὸν πατέρα τῆς ἐπανερχόμενον, ἐξ ὅσῳ τὸ δυνατόν μακρυτέρας ἀποστάσεως.

Ἄμα ἤλθεν, ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχιόνας τοῦ ἐκείνου τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ στῆθος του, ἔπειτα, ἀπομακρύνας αὐτὴν ἡσύχως, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν τὴν παρετήρει.

— Πόσον εἶσαι ὡραία! ἐψιθύρισε, εἶσαι ἀριστοτέχνημα τῆς δημιουργίας!

Καὶ ἦτο ἀληθές.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις διαπεραστικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τοῦ βλέμματος τοῦ ἐκπεμπομένου ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀμυγδαλωτῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν βαθυκυάνων ὡς ὁ σάπφειρος καὶ σκιαζομένων ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων, μελανῶν ὡς ὁ γαγάτης.

Οὐδέποτε γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἀσφαλέστερον διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ Μαρία ἦτο ὑψηλὴ καὶ κατάλευκος.

Τὸ ἀνάστημά της, τὸ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὄψεως ἔχον, εἶχε τοσαύτην ἐλκυστικὴν δύναμιν. ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι προσηλωτο ἀναποσπᾶστος εἰς τοὺς παρατηροῦντας αὐτήν.

— ὦ! ναί, εἶσαι ὡραία, Μαρία μου, ἐψιθύρισε, καὶ αὐριον θὰ ἦσαι καὶ πλουσία.

Ἡ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Δι' ἐνὸς ἄλματος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἡσπάζετο εὐγνωμόγως τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ.

— Ἄ! πόσον θὰ σ' ἀγαπῶμεν! ἀνέκραξεν.

— Τὸ ἐλπίζω, ὡραϊά μου, εἶπεν ἐκεῖνος διὰ χαρίεντος μειδιήματος, τὸ πιστεύω!

— Διηγῆθητι εἰς ἡμᾶς τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, εἶπεν ἡ Μερσεδὲς γονατιστὴ πάντοτε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἐραστοῦ της, ἢ μάλλον τοῦ κυρίου της, διότι παρὰ τῇ φυλῇ ταύτῃ τὰ ἔχνη τῆς δουλείας μένουσιν ἀνεξίτηλα.

— Εἶδον τὸν κάλλιστον αὐτὸν Μορέλ.

— Διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃς τί;

— Ἀγνοῶ καθ' ὅλοκληρίαν τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις, ἐνῷ αὐτὸς εἶναι κάτοχος σὺν τῇ ἀκροτάτῃ λεπτότητι, καὶ ἄκρας ἐμπειρίας.

— Λοιπὸν;

— Δὲν ἐγκρίνει ποσῶς τὴν σύνταξιν διαθήκης.

— Ἄ!

— Ὁχι, πρὸς τὸ συμφέρον σας, προσφιλῆς μου.

Ἡ Μερσεδὲς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἐκεῖνη ἐδυσπίστει δι' αὐτὴν ὁ Μορέλ ἦτο ἐχθρός.

Τὸ ἐμάντευε διὰ τοῦ ἐνστίκτου ἐκείνου τῶν ἀγρίων, καὶ δυστυχῶς δὲν ἠπατάτο.

Ὁ ψυχὴ καὶ σώματι ἀφωσιωμένος οὗτος εἰς τοὺς Ροζενδάλ, ὁ προστατευόμενος καὶ ὁ φίλος τῆς Μαθιλδῆς δ' Ἀρτάν, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἦναι ἐχθρός καὶ νὰ προξενήσῃ θλίψεις εἰς τὴν ἐρωμένην καὶ τὴν θυγατέρα, αἵτινες ἠπείλουν τὰ συμφέροντα τῆς Μαρκησίας.

— Ἡ διαθήκη αὕτη δυνατόν νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας μου, διότι δυστυχῶς ἔχω ἐκεῖ πέραν τοιαύτην!

— Τότε!

— Ἐσο ἡσυχος, θὰ ἔλθῃ αὐριον ὁ συμβολαιογράφος καὶ διὰ πράξεως ὅλως ἐγκύρου, τὸ κτῆμα τῶν Καρδένας, ὁ φοινῖξ οὗτος τῆς Κούβας, θὰ σὰς ἀνήκει, θὰ σὰς τὸν πωλήσω.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν πληρώσωμεν; ἡρώτησεν ἡ Μερσεδὲς, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ μαρκήσιος διὰ κινήματος πλήρους ἔρωτος τὴν ἤγειρε καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Σὺ, Μερσεδὲς, ἐπλήρωσες τὴν μερίδα σου.

— Καὶ ἐγώ; ἡρώτησεν ἡ Μαρία μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας.

Ὁ μαρκήσιος περιέβαλεν ἀμφοτέρας διὰ τῶν βραχιόνων του καὶ προσέθεσε:

— Καὶ σὺ, Μαρία, προσφιλῆς μου κόρη, θὰ μὲ πληρώσῃς δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ἐκεῖνη προσήλωσε τὰ χεῖλῃ της ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πατρὸς της, ὅστις, ὑπὸ τὴν φιλόστοργον ἐκείνην περίπτυσιν, ἐψιθύρισε:

— Ἐξωφλήθη! Εἰσθε οἱ ἄγγελοί μου. Σαῖς μ' ἐκαματε ν' ἀγαπήσω τὴν ζωὴν.

Αἶφνης ἰσχυρὰ φωνὴ βαθυφώνου διέκοψε τὰς διαχύσεις των.

— Γλυκεῖα οἰκογενειακὴ εἰκὼν, πῶς θέλγεις τοὺς ὀφθαλμούς μου!

Ἡ ὑπανοιχθεῖσα θύρα ἐφαίνετο στενὴ, ὅπως διέλθῃ δι' αὐτῆς τὸ ἄτομον τὸ προφέρον τὰς λέξεις ταύτας.

Καὶ ὑπὸ πλατὺ καὶ κυματούμενον ἔνδυμα ἐφάνη προγᾶστωρ μοναχός, φέρων ἐπὶ τῆς στοργυλῆς κεφαλῆς του τὸν πῖλον, ὃν ἀπθανάτισεν ὁ δὼν Βασίλειος.

— Χαῖρε, δὼν Ἰωσία, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ δὼν Ἰωσίας ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς φυτείας, ὅστις κατόκει μεγάλῃν οἰκίαν μεμονωμένην, ἀλλ' ἔτρωγε τακτικῶς παρὰ τῷ μαρκησίῳ, διότι ἡ συνειδήσις του, φιλοσοφικῶς συνεβιάζετο μὲ τὴν ἀμφίβολον θέσιν τῆς οἰκογενείας τοῦ πυργοδοσπότου.

Ἡ καθολικὴ Ἰσπανία ἀποστέλλει φορτία μοναχῶν προσωρισμένων νὰ διδάξωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἡ Ἀγγλία τάγματα ἡμιαποστόλων καὶ ἡμιεμπόρων, ἅτινα ὑπὸ τὸ προστατευτικὸν πῦρ τῶν θωρηκτῶν προβαίνουν κρατοῦντες εἰς τὴν μίαν τῶν χει-

ρῶν δαίγματα βαμβάκερων ὑφασμάτων καὶ τὴν Βίβλον εἰς τὴν ἑτέραν.

Ἄλλ' ἐν Κούβᾳ δὲν λαμβάνουσιν ἀφορμὰς νὰ παραπονεθῶσιν οἱ κριταὶ οὗτοι τῆς Γρενάδας καὶ τῆς Σεβίλλης καὶ σκανδαλιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου παραδείσου τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἀνθέων, δαίνυνται λίαν ἐπιεικεῖς.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινε πρὸς τὸ τέλος της καὶ ἦδη ὄχι σκότος, ἀλλὰ σκιά τις κατήρχετο καὶ καθίστα ἀτμώδη τὰ περίξ ἀντικείμενα ὡς καὶ τὰς προτομὰς τῶν δένδρων.

Κώδων τις ἀντήχησεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς οἰκίας.

— Ἰδοὺ εὐχάριστος ἦχος, εἶπεν ὁ μοναχὸς στρέφων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μετὰ προήλου εὐχαριστήσεως.

— Δειπνήσατε ἄνευ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν· ἔπια ὀλίγον ξερὲς εἰς τοῦ τραπέζιτου καὶ θὰ κοιμηθῶ ἐδῶ πηγαίνετε.

Καὶ πράγματι, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείετο.

— Τί καλὰ ποῦ εἶναι ἐδῶ, ἐψιθύρισε, στηρίζων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐνῷ ἡ Μαρία, κλίνουσα ἐπ' αὐτοῦ, ἡσπάζετο τὸ μέτωπον καὶ τὴν κόμην του.

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε πάλιν:

— Πηγαίνετε.

Ἐκοιμάτο.

Ὁ δὼν Ἰωσίας ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν του, διαστέλλων τοὺς στοργυλοὺς ὀφθαλμούς του ὡς φουσκωμένους βάρτραχος ἐπὶ νυμφαῖας καὶ στρεφόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας:

— Ἄς ὑπακούσωμεν, εἶπεν ὁ κοιμώμενος δειπνᾷ.

Ἡ Μερσεδὲς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠκολούθησαν τὸν μοναχὸν καὶ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἤκουέ τις τὸν θόρυβον τῶν βημάτων των καὶ τὸν θορὺν τῶν μεταξίνων αὐτῶν φορεμάτων συρομένων ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἐπειτα σιγὴ τοσοῦτον βθεῖα ἐπῆλθεν, ὥστε θὰ ἠδύνατο τις ν' ἀκούῃ τὸ πτερύγισμα τῶν κολυβρίων, τῶν ἐμφύχων αὐτῶν ἀνθέων, τῶν ἐλαφρῶν ὡς αἱ χρυσαλίδες, ἢ τὴν διάβασιν ὄψεως ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χόρτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΕΕΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΔΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τε λῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηχησμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.